

טרנדיה של חפיסת סבון בחצי לירה ואריה קרח שמגרדים בו את הגב

מעמדות במים חמים

המצב בימים אלה הוא כזה, שבתל אביב נשארו רק האנשים הישירים, הבריאים והי חסונים. כל האחרים, החולים והעקומים, כל אלה הסובלים מפגור מטאבולי והורמוני נאלי, מהפרעות ואסקולאריות, מארטריטיס דאפורמאנאס, משגרון, ממחלת פרק הירך, מטפונדולוטיס, מדלקת הפרקים הכרונית, מי מחלת באכארא, מקדחת השיתרון, מפארי אטריטיס, מהסתיידות הכסות, מקשיון ה' כתף, ממחלת הרקמות הרכות, ממתנת, מגנשת, מגרוי נאורולוגי ממתחות או מנוק ברצועות העמוקות, מנוק או הרס המדחף הבין חוליית, מטפונדולוטיס צוארית, מי

קבלתי כרטיס והלכתי לעמוד בתור. עד שהסדרן יקרא את המספרים שלנו, הריני מסתכל סביבי לראות באיזו חברה אני נמצא. חברה טובה. צעירים וקנים מהמעמד הבינוני הנמוך. מאיפה אני יודע את ה' מעמד? מהמעילים. אף מעיל של איזונו או של מדיס או של א.ב.ג. הסדרן קורא את המספרים שלנו ואנו נכנסים, תחילה לחדר קטן שארבע גחיות שרועות בו על ספות ומכורבלות בשמיכות, אחר כך לחדר רחי אדים שחציו בריכת טבילה חצוי פרוודור, להכנס בו לחדר ההתפשטות וה' הלבשה.

חדר ההתפשטות וההלבשה מלא מיטות עץ וקליפות של תפוחי זהב. על המיטות, גחיות תנוטות נאנחות אי אי. מסביב, על הקירות תלויים בגדים על חים. אני

„מה חבל? אותי שלח לכאן דוקטור ביאלר. גם הוא יודע מה שהוא עושה.“ „בשביל מה שלח אותך?“ „יש לי טאנדופאריטיס במצב מת-קדם.“

„וליי דלקת כרונית של הספולות גם כן במצב מתקדם.“

„ואיך אתה מרגיש עכשיו?“ „יותר טוב. הרבה יותר טוב. אבל יש לי עוד חמש עשרה פעמים להתרחץ עד שאפשר יהיה להגיד ברור אם יש שפור.“

„וכמה לקחת כבר?“ „אתה מתכוון אמבטיה או בוי?“

„אתה גם לוקח בוי?“ „בודאי. אם אני כבר פה, אז למה שלא אקח בוי? הדוקטור שלך לא אמר לך לקחת בוי?“

זו הבריכה הרגילה בכנין הישן המוקדשת לבני המעמד הבינוני הנמוך

סיפורים על מעשי גניבה, שאחדים מהם ממש מסמרי שיער. הכי מועזע היה סיפור אחד ששמעתי, על איש אחד שגנבו לו התיכת סבון בחצי לירה.

היה איש אחד ברמתגן שכל חייו התרחץ בסבון כביסה וכאשר היה רואה מישהו מתרחץ בסבון רחצה ריחני, היו יוצאות לו העינים, אבל לא יכול היה להרשות לעצמו לוכסוס כזה. כאשר שלח אותו ה' רופא לחמי טבריה, החליט האיש, שבהי דמנות תגיגית זו יממש את חלום נעוריו והלך וקנה לו סבון רחצה ריחני בחצי לירה. זה שסיפר את הסיפור, נשבע לנו שהסבון היה באמת מצויץ וריחני, כמו אלה שבסבון שהבחרות מביאות מחוצלארץ, והנה אתמול בא ההוא להתרחץ וגנבו לו את הסבון. אם היו גונבים לו את המכנסים, לא היה מובר. אבל סבון בחצי לירה? על זה עשה סקנדל גדול והלך למשרד ואמר, שאם לא ימצאו לו את הסבון תיכף ומיד, יגיש תלונה למשטרה וגם ישלח על זה מכתב למערכת של עתון, ויכתוב שם, שבטבריה גונבים סבונים.

כיוון שחמי טבריה רגישה מאוד למכ' תבים למערכת, הבטיחו לאיש, שיתנו לו סבון אחרי. אבל האיש לא הסכים, ודרש שיעשו חיפוש אצל כל באי בית המרחץ וביחוד אצל העובדים. כמה שניסו להרגיע אותו, לא הלך, עד שהתערב בסוף שופר אחד ואמר לו, שאם לא יסכים לקחת סבון אחר שגם כן שווה חצי לירה, לא יתנו לו יותר להיכנס להתרחץ, על זה האיש הסכים בסוף, אבל הלך וקנה לו שרשרת ברזל עם מנעול. עכשיו, מתי שהוא נכנס למים, הוא כובל את הסבון בחצי לירה לצנינורות של הביוב.

לא הספקתי לשמוע את סוף הסיפור על הסבון בחצי לירה והנה בא אלי הסדרן ואמר שכבר מספיק נחתי. הטיר ממני את ה' שמיכה ושלח אותי להתלבש.

התלבשתי ויצאתי מהבריכה הרגילה ולי קחתי כרטיס לבריכה הגדולה. הבריכה ה' גדולה, היא הבריכה העתיקה שמעליה כיפה מקומרת בנוסח התורכי היכולה לקלוט לקרבה בשעות הדחק, כמה מאות מתרחצים. בריכה זו, שמחיר הכרטיס אליה הוא רק לירה ורבע לראש, היא הבריכה העממית שאליה באים להתרחץ גם תושבי טבריה הבריאים.

מידת העממיות של הבריכה הגדולה היא כל כך גדולה, שאיש כבר לא מאמין שם אחד לשני ואף אחד לא תולה את הבגדים שלו בחדר ההלבשה, אלא לוקח את הבגדים אחר לתוך הבריכה, ושם הוא תולה אותם על ה' ולא מסיר עיניו מהם עד שהוא מתלבש.

לתוך הבריכה הגדולה הזו נכנסתי והפעם, למוד נסיון, עם כמה תפוזים בכיסי. תליתי את בגדי על אחד התאים והלכתי לחפש את אריה השישי המפורסם, זה האריה שמספ' רים עליו שאם אשה עקרה רוכבת עליו, עתידה היא ללדת הרבה ילדים. אינני יודע מה מספרם של הנשים העקרות במדינת ישראל וכמה מהן רוכבות על האריה, באותן השעות שהבריכה פתוחה לנשים, אך מה שראיתי שנשאר מאותו אריה, יכול בקושי להידמות לכלב. מרוב רכיבות, נשרו לו כל השערות והשישי המוסס נהיה חלק כאילו ליטשו אותו בנייר זכוכית. יתכן שהיו יכולים להיות לי עוד סיפורים על האריה ועל חבר מרעיו שהשתכסכו באותו זמן בתוך המים שחומם הגיע לכדי חמי שים מעלות, אילולי איש אחד עם שפם וכרס גדולה שהלך כל הזמן בעקבותי ושאל אותי אם אני רוצה עטויי טוב?

עכשיו אתם בטח רוצים לדעת אם אני יותר בריא או יותר חולה ממה שהייתי קודם. על הובר היה אני עוד לא יכול לענות לכם, מפני שהרופא עוד לא מרשה לי לרדת מהמיטה כדי לגשת לסניף ומנהוף של קופ"ח ולעשות שם בדיקה כללית.

כה אמר טוסבראהינדי

פעם היו מסמיקים מבושה. היום מתביי שים להסמיק.

„אתה חושב שזה יעזור לי?“ „מה אתה מדבר... אתה יודע מה זה אמבטיה בלי בוי? חבל על הכסף...“

„כאן החלטתי שמספיק לי התחלתי לזוז כלפי החוצה, אבל הטאנדופאריטיס עצר בעדי.“

„מה אתה יוצא? הרי רק עכשיו נכנסתי! אסיר לי יותר מעשרה רגעים.“

„אתה בטח פעם ראשונה פה. אה?“ „אישרתי במנוור ראש שאני פה פעם ראשונה, ויצאתי בחדר ההלבשה השכיב אותי סדרן על מיטת עץ מכוסה בסדין ועטף אותי בכל מיני שמיכות עד שהפכתי מומיה חנוטה כמו האחרים. היה לי די נוח ואולי הייתי גם נרדם, אלא שקולות הכרסום והמצמוץ סביבי לא נתנו לי מנוח.“

„הוצאתי עין החוצה וראיתי שכל הגחיות המכורבלות סביבי מוצצות פלחים של תפוזי זהב.“

„מציעה ואכילת פלחים של תפוזי זהב, היא חלק בלתי נפרד מהחי המרחצאות. אין איש נכנס להתרחץ בלי שלוש, ארבעה תפוזים, שאותם הוא לועס בזמן המנוחה שלאחרי הרחצה. זמן זה הוא גם הנוח ביותר לחלופי אינפורמציה וחדשות. עיקר החדשות בחדר ההלבשה של הבריכה הרגילה, בבנין הישן, הם הסיפורים על הגני' בות.“

כיוון שכל הבגדים תלויים בחדר אחד משותף, חושש כל אחד מגנבים. ואין דרך יותר בדוקה מהפגת חשש גנבים, כמו

מוצא לי ה' פנוי, מתפשט ותולה עליו את בגדי וערום כביום היחלדי אני הולך לט' בול בבריכה. אני רואה שתי דלתות לפני. על אחת כתוב 38° ועל השני 39°. אני פוסח על שני הסעיפים, כי איני יודע מה יותר טוב בשבילי, 38° מעלות או 39° מעלות. אני מחליט שכל המרבה הרי זה משובח והולך אל ה' 39°.

חדר ה' 39° הוא הפרוודור דרכו באתי לפני רגע. הפעם אני ערום ויורד לבריכה. המים חמים ונעימים אבל צריך לדחוף כמה אנשים, לפני שאני מצליח להיכנס לתוכם. שנים עליידי משוחחים:

„טוב, אה?“ „מצויץ. אין מה להגיד. חצי חיים מחויר לי.“

„לך קל להגיד חצי חיים. אבל אתה יודע מה זה בשבילי?“

„מה זה כבר יכול להיות?“ „אל תגיד ככה! אני כמעט שהלכתי למות, עד שהרופא שלי, דוקטור גריקוביץ' שלח אותי לכאן. אתה מכיר אותו?“

„את מי?“ „את דוקטור גריקוביץ'.“

„מאיפה הוא?“ „מסוסנוביץ'.“

„אני מביאלוסטוק.“

„אז אתה לא מכיר אותו?“

„אולי לפי הפנים. אבל ככה, לפי השם, לא.“

טורטיקוליס שרירית מטאנדופאריטיס, מטאנדובאניטיס, מאפיקונדיליטיס, משתוק אחרי פוליו, משתוקים ספאטטיים, משתוקים שבציים, מסקורוטיס, חולטיפלאכט, מטאבאט, מטרינגוטיס, מדלקת כרונית של הטפרי לות, ממצד הרחם, מהיפונוראה, מארוטיו קארביצ'י, מדלקת כרונית של הערמונית, מטחורים, מדלקת פקקית כרונית של הורי דים, מספחה, מגרבת, מיבושת לוע אף וגרון, מדלקת הקנוקות, מקצרת השאוף ומאלרגיה, נסעו להתרחץ בחמי טבריה. אף-על-פי שכל כך הרבה מחלות מפוצצות ירדו על טבריה, אין רחובות העיר מרו' צפים פגרים כמו שאפשר לחשוב, ואילו ראינם את כל החולים הללו, כיצד הם מקפצים מבריכה לבריכה ביום, וממועדון לילה למועדון לילה בערב, היינם סבורים שלא המציאו את המחלות הללו אלא כדי להשתמש משירות מלואים, דבר שרוב החור' לים מכחישים אותו בכל חוקף.

אחרי הוכחות כבדות משקל כאלה, אין בריה אלא לקבל את סגולות הרפוי של טבריה ומעינותיה החמים כעובדה מוגמרת. השאלה נשארת רק — מה יש בדיוק באותן המעינות המכיל את כוח הרפוי, מפני שאני אישית, אינני מקבל את הגירסה שמה שמרפא, אלה הם המים החמים. כדי למצוא את סוד סגולת המרפא של מעיינות הישועה הלכתי לשם בעצמי, טבלתי בכמה בריכות ואת המימצאים ש' מצאתי אני מביא לפנים.